

“သော်တာရောင်ခြည်”

(၁)

“ငွေသော်တာရောင်ခြည် x x x ထိန်လင်းတော့မည်
ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ မိုးနတ်ခေတ် x x x
သဒ္ဓါကပို့သည် x x x ဆရာမကိုဘဲ x x x အ
သဲစွဲအောင် x x x ချစ်မိပြီ x x x ”

“ခွေးကောင်တွေ” သန်းသန်းရီတစ်ယောက် စိတ်ထဲ
မှ ပြောမိ၏။ ခြံဝန်းက ကပ်ရက်၊ ခြံထဲရှိ ပိတောက်ပင်ကြီး
အောက်တွင်ရှိသော ခုံတန်းလျားပေါ်တွင်ထိုင်ကာ တစ်
ယောက်က ဝစ်တာတီး၍ သုံးယောက်သား ပြိုင်တူ ဆိုနေကြ
ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့တိုင်၍ သီဆိုနေသော နေရာနှင့်က ဆရာမ
သန်းသန်းရီ တစ်ယောက် ညစဉ် စာရေး၊ စာဖတ်လုပ်သော
စားပွဲသား ပြုတွင်းပေါက်နှင့်က တည့်တည့်ကြီးဖြစ်၏။ မကြား
ချင်လို့လဲမချ မမြင်ချင်လို့လဲ မချ။

ထ၍ပြုတွင်းပေါက်ကို မိတ်ရလျှင်လည်း မအာပ်မစပ်
ကလေးတွေနှင့်လူကြီး။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေတာက
ပို၍ ကောင်းမည်။ သီဆိုနေသော ကောင်တွေကို သစ်ပင်ရိပ်
ထိုးနေသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ချ ဝါပေမဲ့၊ တို့ကောင် ဇေယျာ
မိုးဆိုတဲ့ကောင် ဝါမှာတော့သေချာသည်။ သူက အိမ်ရှင်ဘဲ
လေ ငင်းလေးမပါလို့မဖြစ်၊ ဝနက်ကျမှတော့ဦးမည် . . . အဲဒီလို

ကျတော့လဲ မဖြစ်သေး။ သွား၍ ပြောပြလိုက်ပါလျှင် သူတို့ လုပ်တာကို ဖိကဂရုစိုက်နေတာကျနေဦးမည်။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ စိတ်ဆုံးဖြတ်ရင်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ဖြူတွင်းပေါက်မှ ငေးနေမိ သော ဆရာမသန်းသန်းရီသည် သူမ၏ စားပွဲပေါ်ရှိ သင်ရိုးစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကောက်၍ လှန်လိုက်၏။

မရှေးမနှောင်းပင် အခန်းထဲမှ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမြင့် အောင်ထွက်၍လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဖေဖေ နွားနို့သောက်တော့ မလား”

“အေး ကောင်းသားဘဲ သမီး”

သန်းသန်းရီက ထိုင်ရာမှထ၍ ရေခဲသေတ္တာထဲရှိ နွားနို့ခွက်ကိုထုတ်၍ ပြင်ဆင်ပေး၏။

“ကဲ ထိုင်ပါဦး သမီးရာ ..”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် သန်းသန်းရီသည် ဖခင်၏အနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“သမီး ..” “ဖေဖေ”

“သမီးအလုပ်က ကျောင်းဆရာမ ခေတ်”

“ပြောပါ ဖေဖေ ..”

“အသက်ကလဲ (၂၄)နှစ်ဆိုတော့ ဆင်ခြင်နိုင် လောက် ရောပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ .. ပြောစရာရှိရင် ဖွင့်ဖွင့်

ထင်းထင်းသာပြောပါ။ အပြစ်ရှိရင် သမီးဝန်ခံပါမယ်ဖေဖေ”

“အေးအေး .. သမီးက လိမ္မာသားဘဲ၊ ဖေဖေပြော ခင်တာက တခြားမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဖေဖေတို့ သမီးတို့ လူသား တွေဟာ ကာမဘုံသားတွေဘဲ၊ အချိန်အရွယ် ရောက်လာတာ နဲ့ တပြိုင်နက် အချစ်စိတ်ကလေးတွေဟာ အလိုလိုနေရင်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ သူသူငါငါ၊ အရွယ် ရောက်လို့ တယောက်ကို တစ်ယောက် သဘာဝအတိုင်း ချစ် ကြခင်ကြတာကို ဖေဖေ သဘောကတော့ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူ့စိတ်ဆိုတာက ချစ်မိပြီ .. ခင်မိပြီဆိုမှပြင် အလွန် ဆိုးတာကလား၊ နန္ဒစွဲ၍ အချစ်စိတ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ကြဘူး၊ အချစ်ကြိုးဆွဲရာကို လိုက်ပြီး ကတတ်တာမို့၊ မတော်တဆ၊ အဲဒီထဲမှာသမီးပါနေရင် ဖေဖေကတော့ မကန့်ကွက်ဘူးဘဲ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ နောင်ခရုကို ကြည့်ပြီး သတိ တမာန် ဉာဏ်မြေကတိုက်၊ ပညာစွမ်းချွန်းနဲ့အုပ်ဆိုတဲ့စကား အတိုင်း သမီးကိုယ်ကို သမီးကောင်းကောင်းကြီးတော့ စောင့် ရှောက်စေချင်တာဘဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“အေးအေး .. ကဲ သမီးလဲလုပ်စရာရှိတာလုပ် .. သိပ်လဲညဉ့်နက်မခံနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ” ဟုပြောရင်း သန်းသန်းရီသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အနီးမှထကာ သူမ၏ စာရေးစားပွဲဆီသို့

ပြန်၍ လာကာ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲ၍ထိုင်လိုက်တော့သည်။
တဖက်ခြံမှ ဝစ်တာသံက တိတ်သွားသဖြင့် သန်းသန်းရီ တစ်
ယောက်စိတ်သက်သာရာတော့ ရ၍ သွားရ၏။

သန်းသန်းရီသည် အထက်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး သူမတွင် ဦးမြင့်အောင်တည်းဟူသော ဖခင်ကြီး တစ်
ယောက်ရှိ၏။ သူမ၏ ဖခင်မှာ အငြိမ်းစားကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး
မူဆိုးပို တစ်ဦးလည်းဖြစ်ကာ ဖအေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဖြစ်၏။

ယခုလည်း သူမ၏ ဖခင်က သမီးချောအား ခေါ်ယူ
ခွေးရွေးသည်ကို သန်းသန်းရီသည် အရိပ်အငွေ့လောက်
တော့သဘောပေါက်လိုက်၏။ သူမသည် ဤအချိန်အထိ
ရည်းစားလည်းမထားဘူး။ ချစ်မှု ကြိုက်မှုဖြင့်လည်း မရော
ယှက်ဘူးလေသည်အတွက် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားခန်း
ဝင်၍နေမိပြီးမှ သူမ၏အတွေးအကန့်ထဲတွင် ဇေယျာမျိုးက
ရောက်လာ၏။ ဖခင်ဆိုလိုသည်မှာ ဒါတဲဖြစ်မည်ဟု သူမသည်
တွေးထင်မိလိုက်၏။

သန်းသန်းရီကို ဤအိမ်ကိုဝယ်၍ ပြောင်းရွှေ့ရောက်
ရှိလာသည်မှာ (၄)နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ ဇေယျာမျိုးသည် သူမ
တို့၏ ဘေးချင်းကပ်လျှက်တွင် နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး၊ သန်းသန်းရီ
စ၍ အလုပ်ဝင်သည်နှစ်က ဇေယျာမျိုးကို (၈)တန်းတွင်
တပည့်အဖြစ် သစ်ကြားခဲ့ရဘူး၏။ ယခုတော့ ဇေယျာမျိုး
သည် (၁၀)တန်းမြေထားပြီးဖြစ်၏။

အိမ်ချင်းကလည်း ကပ်လျှက်ဖြစ်ပြီး၊ တဦးတည်း
သောဘားလည်းဖြစ်သည့် ဇေယျာမျိုးမှာ သူတယောက်တည်း
ဖြစ်နေတိုင်း သန်းသန်းရီ၏ အိမ်သို့ရောက်နေတတ်၏။ ပထမ
ဆရာမအဖြစ်ခင်မိရာမှ ယခု မောင်နှစ်မလိုမျိုး ခင်မင်ကာ
ပြောစရာဆိုမရာဖြင့် ဖြစ်နေ၏။ သန်းသန်းရီတို့ အိမ်သို့
ရောက်လာလျှင်လည်း ဇေယျာမျိုးသည် တမေ့တမောနေကာ
တခါတလေ တနေ့တမောအိပ်ပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိ၏။ စားစရာ
ရှိလျှင်လည်း ဝင်၍စားသွားသေးသည်။ ပြီးတော့ လုပ်စရာ
ရှိလျှင်လည်း လုပ်ပေးသွားတတ်၏။ ဇေယျာမျိုးသည် သန်း
သန်းရီနှင့် တပူးတွဲတွဲပင်ရှိနေ၍ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမြင့်အောင်
က ကြိုက်၍ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းသက်ဝေးခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းသန်း
ရီသည် တွေးမိရင်း တစ်ချက်ပြုမိလိုက်၏။

xxxxx

‘မမရေ .. မမ ..’

တန်းခုံ ပြေးဝင်လာသော ခြေသံနှင့်အတူ ဇေယျာ
မျိုး၏ အသံကပါ အိမ်ရွေ့က ထွက်ပေါ်၍လာသဖြင့်
သန်းသန်းရီသည် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

အကြောင်းကတော့ ရေချိုးပြီးစ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံးအား ကထည်တည်းနှင့် ပုံလွှမ်းထားသလိုရှိနေသော ရေ
ခပ်စိုစိုဖြစ်နေသည့် ရင်လျှားထားသည့် ထတီလေးမှာ အချိုး
အစားကုန်လှသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို တသားတည်း

ကပ်၍နေပြီး လုံးဝနိုး၍ မှီမောက်သော ရင်သား၊ စွင့်ကား၊
ပေါင်းမို့သည့် တင်သား၊ သေးကျင်သောခါး စသည်တို့မှာ
ငှားငှားစွင့်စွင့် ဖွင့်ဖွင့်ကားကား မြင်ရသူ အသက်ရှူဖွား
လောက်အောင်ပင် မြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုမျှပင်မကသေး၊ ရင်လျှားထားသည့်နေရာမှာ
လည်း အခါတိုင်းထက် လက်လေးလုံးခန့် အောက်ဖက်သို့
လျှော့ ကျနေရကား၊ မျှစ်စို့ပေါက်ကြီးများပမာ မြူဝင်း၍နေ
သော သူမ၏ ရင်အုံနှစ်ခိုင်မှာလည်း တဝက်နီးပါးမျှ ပေါ်
ထွက်၍နေ၏။ အချိန်မရှိသော ဆရာမဓမ္မာ တန်းတွင် မြန်
လှမ်း၍ ထားသော သဘာက်ကို ယူရန် မှန်တင်ခုံရွှေမှ ထ၍
အရှက်လိုက်တွင်ပင် ကိုယ်တော်ချော့က အခန်းဝတွင် သွား
ကနဲ ရောက်၍လာချေပြီ။

“ဟာ .. မမရာ .. ခေါ်လိုက်ရတာဗျာ .. နိနဲ
ပါးပါး အသံလေးသာလေး ပြန်ထူးချောပေါ့” ပြောရင်းက
ဇေယျာမျိုးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်၍လာကာ ရှိုးရှိုးဘဲလား၊
ဆန်းဆန်းဘဲလား မသိ၊ သူ၏ မျက်လုံးများကတော့ သန်းသန်း
ဖိုကို ကြည့်၍နေ၏။

“ကဲ .. အိမ်ရွှေမှာ သွားထိုင်ချေ။ ငါသနပ်ခါး
လိမ်းလို့မပြီးသေးဘူး”

“မဖြိုလဲ ဆက်လိမ်းပေါ့၊ အပြင်မှာ တစ်ယောက်ထဲ
ပျင်းစရာကြီးဗျာ”

“တဲ့ သွားပါဆိုတာ .. မိန်းမပျိုသနပ်ခါးလိမ်းတာ
ထို အနားလာမနေဘူးဟဲ့ ..”

“ဘိုဗျာ .. မမကလဲ ကျွန်တော်က ရှိ၊ ရှိသားသား
နဲ့ ဆောင်နှစ်မလိုဖြစ်နေတာဘဲဟာ .. ကို ဟင်း .. ဟင်း
.. ဘာလဲ မမက ရှက်နေလို့လား : . . ဝါဆို မမက မရှိ
သေးလို့နေမှာပေါ့ ..”

“တဲ့ကောင် ..” ပြောရင်း ဆရာမ၏ လက်သီး၊
ဆုတ်များက ဇေယျာမျိုး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝေစပ်ကျရောက်
လာလေတော့သည်။

“ကဲ .. ပြောဦး .. ပြောဦး” ရှက်တဲ့ အစိန်လေး
ကဘတ်ကာ သန်းသန်းရီ၏ ရေချိုးပြီးစ ဝင်ပ၍နေသော
မျက်နှာလေးမှာ နီခဲ့၍နေ၏။

ဇေယျာမျိုးက တော်တော်နှင့် မရင်ခိုင်သော သန်း
သန်းရီ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ဖမ်းလိုက်တော့ရာ၊
အစိန်လွန်၍ ရှေ့သို့တပ်ထိုးလဲကာ ကျလာတော့မယောင်
ဖြစ်၍ သွားသော သန်းသန်းရီ၏ ခါးလေးကို ဆွဲ၍ ဖက်ကာ
ထိန်းလိုက်ရတော့ရာ သန်းသန်းရီ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည်
ဇေယျာမျိုး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဖိကပ်၍ ကျလာရတော့သည်။

အဖိုနှင့်အမ ခါတ်သဘောက နှစ်ယောက်စလုံးကို
အတွေ့မြင် ဖမ်းစားလိုက်ချေပြီ၊ ပြုံးကနဲ မှင်သက်မိကာ
ဇေယျာမျိုးက သန်းသန်းရီ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို မလွှတ်ဘဲ၊

ဖက်ထားမိသလို သန်းသန်းရီကလည်း ရုန်း၍ မထွက်ပြစ်ဘဲ တခင်ငြိမ်သက်၍ နေလိုက်မိ၏။ ဆရာမ၏ ရင်ထဲတွင်တော့ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နေရကာ ခဏအတွင်းမှာပင် သူမသည် နုံးခွေချင်သလိုစိတ်လေး ပေါက်လာရတော့သည်။

ထိုအခါတွင်မှ သန်းသန်းရီသည် ဇေယျာမျိုး၏ ရင်တွင်တွင်းမှ အသာလေးရုန်း၍ ထွက်ရာ ဇေယျာမျိုးကလည်း သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပြေလျှော့၍ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်... အပြင်က စောင့်နေမယ်နော်”

တိုးတိုးလေးထွက်ပေါ်၍ လာသော ဇေယျာမျိုး၏ အသံလေးသည် မနည်းပင်ထိန်း၍ ပြောလိုက်သည်ဆိုသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည့်ခဏမှာပင် သန်းသန်းရီသည် သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးကို ငြိမ်၍ ပြုလိုက်၏။

ထို့နောက်တွင် သူမ၏ နောက်ဖက်မှ ထွက်ခွာသွားသော ခြေသံဖွဖွလေးကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခေါင်းလေးငဲ့ကာ အသာလေးကြည့်မိလိုက်တော့ သူ၏ ကျောပြင်တစ်ဖက်တဖက် သာ ပြတ်ကနဲတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်အစားလဲ၍ ဇေယျာမျိုးရှိရာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ရန်ကြံ၍ လှမ်းလိုက်ပြန်တော့ သူမ၏ ရင်ထဲတွင် ဖိုလိုက်၍နေ၏။

ခြေလှမ်းဖွဖွနင်းကာ အခန်းဝသို့ ရောက်လာပြီးမှ ပြေးကနဲ မထွက်ခွာသေးဘဲ ချီတုံချတုံပြစ်ရာက အခန်းပြင်သို့

မျက်နှာလေးတစ်ခြမ်းထုတ်ကာ အသာလေးချောင်းကြည့်မိလိုက်လေသည်။ “ဟင်” ဆရာမ၏ ရင်ထဲတွင် ဖာကနဲပြစ်လွှားရ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဇေယျာမျိုးက ရှိ၍မနေတော့ချေ။ သန်းသန်းရီသည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ လှည့်ဝင်လိုက်ကာ သူမ၏ ကုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲ၍ ချလိုက်လေတော့သည်။

xxxxx

(၂)

နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက် ပျောက်သွားသော ဇေယျာ မျိုးသည် ဒီနေ့မနက်တွင်တော့ စွပ်စွပ်ရွတ်ရွတ် အိမ်သို့ရောက်၍လာ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်၍ စာဖတ်နေသော ဆရာမသန်းသန်းရီက အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ လာသော ဇေယျာမျိုးကိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်တော့၊ ဇေယျာမျိုးသည် ခါတိုင်းလို သွက်သွက်လက်လက် သိပ်မရှိတာကို သတိပြုမိလိုက်၏။ သူမလှမ်းကြည့်သည်ကိုတွေ့ရသော ဇေယျာမျိုးသည် ပါးချိုင့်လေး တဖက်ပေါ်အောင်ထိ သူမကို လှမ်း၍ ပြုံးပြုလိုက်၏။

“ကဲ ကိုယ်တော် လာထိုင် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

ဇေယျာမျိုးက သူမ၏ရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်ရာက သူမကို ခပ်ခိုင်ခိုင်ဖြင့် ရိုနှော့ကြည့်နေ၏။ သန်းသန်းရီကတော့ မသိသလိုဖြင့် ဆရာမစတိုင် အတိုင်း ပတ်လက်စစာအုပ်ကို ဆက်၍ ဖတ်နေလေသည်။ စာတပိုဒ်

လောကံပတ်ပြီးတော့မှ စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ စာပွဲ
လေးပေါ်သို့ လှမ်း၍တင်ရင်း ဇေယျာမိုးကို ကြည့်လိုက်၏။
ပြီး တဆက်တည်းပင် သူမသည် မြူးစေလေးလုပ်၍ “ဘယ်လို
လဲ စကားမပြောတတ်ဖြစ်လာလို့လား . . ဒါဆိုလဲ စိတ်ရော
ဂါ ဆေးခန်းကို အမြန်သွားပြတော့”ဟု အရွန်းလေးဒေါက်
လိုက်တော့မှ သူမကို စိုက်၍ကြည့်နေသော ဇေယျာမိုးက
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးဖြစ်၍ လာ၏။ သန်းသန်းရီကပင်
ဆက်၍ “မလာတာကြာပါပကော . . ဘယ်တွေ့ရောက်
နေတာလဲ”

“ဟို . . ဘယ်မှ မသွားပါဘူး . . ဒီကိုမလာတာ
ဟို . . မမရှက်နေမလားလို့ပါ”

“အလို . . တော် . . ကျွပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မိန်းခလေးပီပီ နှုတ်သွတ်လျှာသွက်မြင့် ချက်ခြင်း
ပြန်၍ ထိုးနှက်လိုက်ရသော်လည်း “ရှက်နေမလားလို့”ဆိုတဲ့
စကားကြားရမှ သူမ၏ပါးပြင်လေးမှာ ရဲကနဲဖြစ်၍ သွားရ၏။

“ကဲ ဆိုပါဦး . . ခုရော ဘာဖြစ်လို့လာရတာလဲ”

“ဟိုလေ . . မမကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောပါဦး”

“မမ (၀၀)တန်းဘိက တင်ဇာကို သိလား”

“အင်း . . သိတာပေါ့ ဟို အသားဖြူဖြူ ချောချော
ဆံပင်တိုတိုလေးနဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်လား . . မမက အဲဒီ

တတန်း ဝင်နေရတာဘဲ သိတာပေါ့”

“အဲဒါမမရာ . . ဟိုလေ . . ကျွန်တော်နဲ့ သူ ချစ်သူ
ဖြစ်နေကြတာ (၆)လလောက်ရှိပြီ”

“အလိုတော် . . ”

ထုံးစံအတိုင်းထွက်ပေါ်လာသော အာမေဇိုတ်သံဟု
ပြောနိုင်သော်လည်း တစ်အတွင်းတွင် သန်းသန်းရီသည်
ခေါင်းနုပမ်းကြိုးသွားကာ ရင်ထဲတွင်လဲ လှိုက်ကနဲဖြစ်ကာ ခံ
ဆားသွားရ၏။

“အဲဒီလို ကျွန်တော်နဲ့ သူ ချစ်နေတာကို သိသွားပြီး
သူ့အိမ်က ကျွန်တော်နဲ့ မဆက်သွယ်ဖို့ တားထားတယ် မမ၊
ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်လဲ သူ့အိမ်က လိုက်ဖို့နေတယ်”

“အေးပေါ့ . . မင်းတို့က ပညာတောင် မစုံသေး
တာကိုး ဒါကောင်းတာဘဲ”

“ဟာဗျာ . . မမကလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဆုံး
အောင်နားထောင်ပါအုံး . . ”

“ကဲကဲ . . ပြောစမ်းပါအုံး”

“ကျွန်တော်နဲ့ တင်ဇာ မတွေ့ရတာလဲ တစ်လနီးပါး
ရှိနေပြီ”

“အင်း . . ”

“လာမဲ့ အပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တင်ဇာက
မမဆီကို စာလာမေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ဒီမှာ လစပြီး

တွေ့ချင်လို့ပါ မမရာ .. အဲဒါ တစ်ခုတော့ ကူညီပါ .. မမရယ် .. နော် ..”

အတော်လေးပင် ညှိငယ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောနေသော ဇေယျာမျိုး၏ မျက်နှာကို သူမတစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး။ အတွေ့တူးလျှက် ဝရုဏာလေးတော့ သက်မိလိုက်သေး၏။

“အလိုလေးတော် .. မင်းက ငါ့ကို အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းနေတာပေါ့နော် .. ဆရာမဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကိုများ ထောက်စမ်းပါဦး မျိုးမျိုးရယ်”ဟု ငြိမ်းလိုက်သည့်အခါတွင် ဇေယျာမျိုး မျက်နှာမှာ ချက်ခြင်း လက်ဝင်း ညှိကျသွားရုံမျှမက မျက်လုံးလေးများကလယ် ကလယ်ဖြင့် မျက်တောင်လေး ပုတ် ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ မျက်ချည်လေးများ ဝဲ၍ လာရ၏။

“ဒါဖြင့် မမက ကူညီနိုင်ဘူးပေါ့”ဟု ဆို့နှစ်ခွာဖြင့် ပြောလာသော ဇေယျာမျိုး၏ စကားအဆုံးတွင်တော့ ကြင်နာမိသော သန်းသန်းရီတွင် မရှုမိနိုင်အောင်လို ဖြစ်၍ သွားရှာလေသည်။

သို့သော် ဤအပြုအမူမျိုးကို ဝါသနာလည်းမပါ။ လုပ်လဲမလုပ်လို့၊ ဆရာမတည်းဟူသော သိက္ခာကိုလည်း ထောက်နေရလေးသည့်အတွက် ..

“မင်းဘဲ စဉ်းစားကြည့်လေ မျိုးမျိုးရဲ့ မင်းတို့ကို နေရာ တကာဆုံးမရဲ့အစား ငါကဘဲ အောင်သွယ်ပေးနေ

မယ်ဆိုရင် လူကြားလို့မှ ကောင်းနိုင်ပါလော့”

“ခက်တာဘဲမမရာ . တခြားဘယ်သူမှ မိကိစ္စကို မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး။ မမကသာ မျက်နှာလွှဲရင် ကျွန်တော်နဲ့ တင်စာတို့တော့ ခက်ပြီ တခါထဲဘဲ လူစာလစ်စောင့်ပြီးခိုးမြှေးရင်ကောင်းမယ်နဲ့တူပါတယ် မမရာ”

ဟူ၍ ပုန်ညှိုးလျှသော မျက်နှာထားနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထိုင်နေရာမှထရင်း တရွေရွေဖြင့် သူမကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားတော့ရာ ဇေယျာမျိုးကို ကြည့်ရင်း သန်းသန်းရီ၏ ဝရုဏာဥာရာတို့မှာ ရင်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်၍ တတ်လာရတော့ကာ တစ်ဆို့ဆို့အသံဖြင့် ..

“မျိုး .. မျိုး”ဟု လွှတ်ကနဲခေါ်ရင်း ဇေယျာမျိုး နောက်သို့ ချောသောပါး ထ၍ လိုက်မိသည်အထိပင် မြစ်မိစ္ဆာလေသည်။

“ခက်တာဘဲ မျိုးမျိုး .. မင်းအသက်က ဘာမျှ မြေ့ ဆေးတူး ဒီတက်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုရင် ပညာသင်တဲ့ အချိန်မှာ အတိုးယုတ်စရာဘဲ .. မမသဘောပြောရရင် တင်စာအတွက်ဘာမျှ သဘောမထားဘဲ ခပ်မြတ်မြတ် နေလိုက်စေချင်တာဘဲ”

“တော်ပါ မမရာ .. မြတ်စကားလာမပြောပါနဲ့ မမသာ အချစ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိလို့သာ ဒီစကားမျိုးပြောရက်တာပါ .. ကျွန်တော်ကတော့ ခိုက်တယ်ဘဲ

ပြောပြော ရှုတယ်လို့ဆိုချင်လဲဆို . . . ချစ်လက်စရှိနေမှ တော့ မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ခိုးလိုရရင်ရ မရရင် လူ့ပြည်မှာမနေတော့ဘူးဘာ . . .” ဟု အချစ်ရှူးရှူးနေရသည့် အလျောက် ဇွတ်တရွတ်ပြောကာ ထွက်ခွာမည်ဟု ဟန်ပြင် လိုက်သည့်အခါ၌မူ သန်းသန်းရီမှာ အလိုလိုနေရင်း ကြက် သီးသကာ ကျောထဲကပင် ဖိမ့်တက်လာမိတော့သည်။

“ကဲ . . . မျိုးမျိုး လူကဲ့ရဲ့ချင်လဲ . . . ကဲရဲ့ပါစေ တော့ မမကူညီပါမယ် တလွဲတချော်တော့ မကြံစည်လိုက်ပါ နဲ့နော် . . .”

ဇေယျာမျိုး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ခြင်း လက်ဝင်းဆို သလို ပြုံး၍သွားရ၏။

“တကယ်နော် . . . မမ”

“တကယ်ပါတဲ့ . . .” ဟု ပြုံးစိစိနှင့်ဖြေလိုက်မှ ဇေ ယျာမျိုးမှာတကယ်ယုံကြည်တန်ပေါက်သွားလျက် . . .

“သိပ်တော့ ဇူးတင်တာဘဲ . . . မမရာ” ဟု ပြောပြော ဆိုဆိုပင် သန်းသန်းရီ၏ ခါးကို သိမ်းကြိုး၍ ဆွဲပက်လိုက် သည့်အတွက် သန်းသန်းရီမှာ “အို . . . အယ်” ဟူသော အသံ လေးဖြင့် ရုန်းသလိုလေးလုပ်လိုက်ရသော်လည်း ယခုအချိန် တွင် ဇေယျာမျိုးဝမ်းသာ ကြေနှစ်သွားရသည်ထက် သူမသည် ပို၍ပင် ကြေနှစ်သွားရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ဇေယျာကြာတော့မှ ဇေယျာမျိုးက သန်းသန်းရီ၏

ကိုယ်လုံးလေးကို လွှတ်၍ယေကာ လူချင်းနွာ၍ နှုတ်ဆက်ကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ သန်းသန်းရီသည် ကား ဟာ၍သွားရသောရင်း လိုက်ဖို့သော နှစ်လုံးသားတို့ ဖြင့် ဇေယျာမျိုးထွက်ခွာသွားသည်ကို နေရာမှရပ်ကာ မျက်စိတ ဆုံးကြည့်ရင်း တျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဇေယျာမျိုး၏ အရိပ်အ ထောင်တို့ လုံးဝဖောက်ကွယ်သွားတော့မှ “ဟင်း” ကနဲ သက် ပြင်းခုကာ ဗုလလိုင်နေရာသို့ ပြန်၍ လှည့်ဝင်လာခဲ့ရလေ တော့သည်။

xxxxxx

ဇေယျာမျိုးတစ်ယောက် သန်းသန်းရီ၏အိမ်မှ ပြန် သွားပြီးနောက် ဝေါ်လောသည်မှာ (၃)ရက်ရှိသွားပြီဖြစ်ပေ မှ ပြန်၍တေးမိတိုင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်ခဲ့ရသော သန်းသန်း ရီမှာ ရင်ထဲတွင် ဖို၍နေသေး၏။ ပြီးတော့ သူဖက်တွယ်သွား ခဲ့သည်ဖြစ်သော ဆရာမ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည်လည်း နွေး နွေးဆဲထုဝင်ခံစား၍နေရ၏။ မနက်ဖန်ဆို တင်ဇာတစ် ယောက် သူမ၏အိမ်သို့ စာလာမေးမည်ဟု နေ့လည်က တော့င်းတွင် တင်ဇာက လာ၍ ခွင့်တောင်း၏။ ဆရာမ ဆိုသည်ဖြစ်တော့လဲ . . . အလွယ်တကူပင် ခေါင်းငြိမ့်၍ ခွင့်ပြု ခဲ့ရ၏။ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ယခုတလော ဖေဖေ တ အိမ်တွင် သိပ်မရှိကတ်၊ သူ၏ သူငယ်ချင်းများ၊ ယခင်က လုပ်ခေါ်တိုင်ဖက်များဖြင့် စုပေါင်း၍ လုပ်ထားသော လှုပ်ငန်း

ရှုရာသို့သွား၍နေတတ်၏။ ရင်ထဲတွင်တော့ လေးမိတာ အမှန်ပင်။ စဉ်းစားကြည့်ပရင် မိန်းမို့ကို အလိုလိုက်၍သာ ခွင့်ပြုခဲ့ရသည်။ ထိုသို့သော ကိစ္စမှာ ရင်လေးစရာပင်ဖြစ်၏။

“မမ ..”

အတွေးတွင် နစ်မြော၍နေသော သန်းသန်းရီ တစ်ယောက် ဇေယျာမိုးတစ်ယောက် အနားသို့ ရောက်လာသည်ကိုပင် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။ သူမ မေး၍ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ဇေယျာမိုးက သူမ၏ဘေးချင်းကပ်ရက် ကုလားထိုင် တွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“မနက်ဖန် တင်ဇာ လာမှာနော် မမ”

“မသိဘူးလေ .. ငါတောင်မှ မနက်ဖန် ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အပြင်သွားစရာရှိတယ် .. ဓာတ်မှာ ရှိမယ်မထင်ဘူး”

“ဟာ .. မမကလဲဟာ .. ကျွန်တော့်ကို ကူညီမယ်လို့ သေချာပြောထားပြီမှ .. အခုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. မမရာ ..”

စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲ မကြေမနပ်ဖြစ်၍ သွားရသော ဇေယျာမိုးက သူ၏ဘေးတွင်ကပ်လျက်ထား ရှိနေသည့် သန်းသန်းရီ၏ လက်မောင်းတဖက်ကို ဆွဲခါ၍ မေးနေ၏။ ဆရာမ၏ လက်မောင်းကို အုပ်၍ကိုင်ကာ လှုပ်ခါနေသော ဇေယျာမိုး၏ လက်ခုံလေးက သူမ၏ နို့စုံလေးတဖက်ဘေး

ကို ရိုက်ခတ်လျှက်ထိနေ၏။

“ယ ပြောမ်းပါဦး . ကူညီမယ်ဆိုပြီး အခုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့” ပြောလိုက်ရင်းက ဇေယျာမိုးသည် သန်းသန်းရီ၏ လက်မောင်းကို ခါပမ်းနေခြင်းကို ရင်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ သူ၏လက်ကလေးကတော့ သန်းသန်းရီ၏ လက်မောင်းကို ဆုတ်ကိုင်ထားလျက်ပစ်ရုံဝေးရာ ဆရာမသည် သူမ၏ လက်မောင်းကို ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်တွင် တင်ထားရာ၌အားစား ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သည်ဟု သူမ ဘာသာမသိ မသိ လက်မောင်းလေးကို သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးဘေးတွင် တင်ထားမိလိုက်၏။ ထိုအခါတွင်တော့ ဇေယျာမိုး၏ လက်ခုံလေးသည် ဆရာမ၏ လုံးလုံးအိတ် နို့စုံလေးဘေးကို ဖိကပ်မိနေလေသည်။

“မနက်ဖန်ဘဲ ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်တော့မှာ ဒီနေ့မှ မင်းက လာပြောတာကိုး”

သန်းသန်းရီက သူမ၏ အင်္ကျီကို ထိန်းရင်း တလုံးချင်းပြောလိုက်၏။ ဆရာမ၏ အပြောကားကို ကြားရသော ဇေယျာမိုးသည် ညှိုးဝယ်လော့မျက်နှာထားသို့ ပြောင်းသွားလျက် သန်းသန်းရီ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသော သူမ၏ လက်ကို ဖယ်ခွာလိုက်တော့ရာ ဆရာမ၏ ရင်စုံလေး တစ်ဖက်သည် သိပ်ကနဲ တစ်ချက်ညှိ၍ပွားရ၏။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မမရာ .. မနက်ဖန်ဆို

ကျောင်းပိတ်ရက်တဲ့ .. ဒါ .. နွေ့ပါဘဲဗျာ .. နောက်
တပတ်ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်စောင့်ရမဲ့ ကိန်းတဲ့ .. ဟင်း "

မိတ်ယုတ်လက်ယုတ်ဖြင့် လေ့လာချိုးသည် သက်ပြင်း
ချကာထိုင်ရာမှတစ်ဆင့် ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သည့်အခါတွင်
တော့ သန်းသန်းရီ၏ လက်တဖက်က လေ့လာချိုး၏ လက်ကို
လှမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်၏။

"ကဲပါ ထိုင်စမ်းပါဗျာ ပြန်တော့မလို့လား"

"မိတ်ယုတ်သွားပြီ ယခု .. ပြန်တော့မယ်"

"အေးလေ ပြန်ရင်လဲ ပြန်ပေါ့ .. မမက မတားပါ
ဘူး ဒါပေမဲ့ မနက်ဖန် နေ့လည် (၁၂)နာရီ မိတ်ယုတ်ခွဲခွဲ
တင်လေ့လာလိမ့်မယ် "

"ဘာ .. ဘယ်လို .. ဘယ်လို .."

လေ့လာချိုးက ပြူးပြူးယုယုဖြင့် ပြန်၍
မေးလိုက်သည်ကို သန်းသန်းရီကယ်၍ မပြောဘဲ ဆိတ်
ဆိတ်နေလိုက်၏။ လှည့်၍မေးလိုက်ပြီမှ ချက်ခြင်းလိုပင် လေ့
လာချိုးသည် သဘောပေါက်၍ သွားရာက ကုလားထိုင်ပေါ်
သို့ ခြေဖက်လက်ဖက် ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

"ဒါမှ ခွဲ မေ့ကွာ မမသိပ်တော်တာတဲ့" ပြောပြော
ဆိုဆိုပင် လေ့လာချိုးသည် ဆေးချင်းကပ်ရက်ရှိနေသော
ထော့မ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းပင် သိမ်းကြား၍ ဖက်ကာ
လှုပ်ခါ၍နေ၏။ "ဒါ .. အယ်"နှင့် သန်းသန်းရီမှာ တ

ကိုယ်လုံး တုံတုံရီရီလေးဖြစ်လျက် အတင်းပင်ရှမ်းကန်၍
နေ၏။ ဂူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးတခုလုံးသည်လည်း ရှိန်းမိန်း၍
ရင်ထဲတွင်လည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်၍နေတော့သည်။

"ကဲ .. သွတ်ပါဗျာ .. လူတွေမြင်သွားရင် မ
ကောင်းပါဘူးကွယ် . မျိုးကလဲ"

သည်တော့မှ သတိ၍သွားသော လေ့လာချိုးက
ဂူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သွတ်ပေးရင်း၊ ပြောလိုက်သေး၏။

"မမကလဲ .. မောင်နှမ်းမတွေ့ဘဲဟာ .."

လေ့လာချိုးကို ခပ်ရေမ သန်းသန်းရီသည် ဘာမျှ
ပြန်၍မပြောလိုက်နိုင်ပေ။ ဂူမ၏ တကိုယ်လုံးသည် ချက်ခြင်း
စကားပြန်၍မရနိုင်အောင်ပင် ဂူမ၏ အတွင်း အဖွဲ့တို့
သည် ဖောက်ပြန်၍ နေချေပြီ။

ကောကြာမျှ နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆိတ်၍ သွားခဲ့
ပြီမှ သန်းသန်းရီကယ် စတင်၍ စကားဆိုလိုက်၏။

"မျိုးမျိုး ရည်စား ဘယ်နှစ်ယောက် ထားဖူးလဲ"

"ဟဲ့အင်း .. တစ်စက ပထမဆုံးတဲ့"

"တစ်ထပ်ခွဲရာ နှစ်ယောက်ထဲ ဘယ်နှစ်ခါတွေ့တာ
လဲ .."

"လမ်းမှာတော့ ဆုံတာပေါ့၊ ဝါခါမှာတော့ မနက်
ဖန်မှ ပထမဆုံးတွေ့ရမှာ"

"မမကို မညာစွဲခန့် .."

"ဟုတ်ပါတယ် မေ မနက်ဖန်မှ တွေ့ရမှာပါ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကို တွန့်တော်က စာရင်းမျှော်လင့်နေတာ"

"ဒါနဲ့ မင်းစောစောက ပြောလိုက်တဲ့ "ဘော်နှစ်မ ထွေး"ဆိုတာ တကယ်လား ... မင်းယေကို မင်းရဲ့ အဖ တစ်ယောက်လို တကယ်သဘောထားတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ယ"

ဇေယျာမျိုးနှင့် ကော့ပြောနေသော သန်းသန်းရီသည် သူမ၏ ပြုပြုဝင်းဝင်း မျက်နှာလေးမှာ တစ်ထက် တစ်ပို၍ ချိမြန်းလာခဲ့ရပါပြီ။ ပြီးတော့ ဇေယျာမျိုး၏ နောက်ပုံ၊ ဖြေကြားလိုက်သည့်စကားအရင်းတွင်တော့ နှုတ်စိတ်၍ သွားက တစ်တစ်ကို စဉ်းစား၍ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေပုံရသော ဆရာမ သန်းသန်းရီ၏ လက်ဖျားလေးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်၍နေ၏။

"မေ ဘာပြောမလို့လဲဟင်" ကော့ပြောနေပြီးမှ သန်းသန်းရီက တလှဲချင်း မနည်းအားတင်းကာ ပြောလိုက်၏။

"မင်း ယေကို မင်းရဲ့အဖရင်းလို သဘောထားတယ်နော် ..."

"အင်း ..."

"ကဲ ဒါဆိုရင် မင်း မျက်လုံးတွေ ခြိတ်ထားလိုက်"

ဇေယျာမျိုးသည် နားထည်ရနတ်စွာဖြင့်ပင် သူမ၏ မျက်လုံးများကို ပြတ်ကနဲ ခြိတ်ဖိလိုက်သည့် တပြိုင်နက်ထဲ

မှပင် "ရွတ် .. ရွတ် .. ဖြတ်"

ဇေယျာမျိုး၏ နူးပြင်လေးနှင့် ပါးပြင်လေးတဖက်ကို သန်းသန်းရီသည် ရွတ်တရက် နှိမ်းလိုက်ပြီး ဇေယျာမျိုး၏ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတို့ပါ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် ပြတ်ကနဲပိတ်နှိမ်းကာချက်ခြင်းပင် ခွာ၍ သွား၏။

ပြီးတော့ ဇေယျာမျိုးက အံ့အားသစ်စွာဖြင့် မျက်လုံးမှင့်၍ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆရာမသည်ထိုင်ရာမှထ၍ သူတို့ကျောခိုင်းကာ သူတို့ထိုင်နေရာနှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင် ခြုံငုံသော ဂုဏ်ထူးထိုင်နေောက်ကို သူမ၏ လက်လေးတစ်ဖက် တစ်ကာ ရပ်၍နေ၏။ ဂုဏ်ထူးထိုင်နေောက်မှီပေါ်သို့ တင်ထားသော သန်းသန်းရီ၏ လက်ချောင်းလေးများသည် တပေတ် ထေတ်တုံ၍နေကြ၏။

"မျိုး .. ပြန်တော့လေ ..."

"ဟုတ် .. ဟုတ်တဲ့ .. ယေ .."

အသားတ၍ ပြန်ရင်း ဘိမ်းရွှေတံခါးဝရောက်တော့ ဇေယျာမျိုးသည် သူမ၏ထံသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ သန်းသန်းရီသည် ထိုနေရာမှာပင် ကျောခိုင်း၍ ရပ်လျှောက်ထားရှိ၏။ "အော် ယေရင်"ဟု ရင်တွင်းမှ ဖွင့်ဟကာ ငြီးလိုက်ရင်း ဇေယျာမျိုးသည် ထွက်ခွာ၍ လာခဲ့လေသည်။

ကျောခိုင်းကာရပ်၍နေသော ဆရာမ သန်းသန်းရီ၏ မျက်နှာလေး တစုလှဲသည် အတော်လေးပင် ချိမြန်း၍

နေရာက သူမ၏ မျက်ဝန်းလေးများသည် ချစ်စရာရှိပြီးလျှက် မျက်ရည်တို့ရစ်စေ၍ နေကြ၏။ ထိုခဏမှပင် အရပ်ဦးဆုံး အနီးပွင့်၏ ပိုင်ရှင်မှာ သူမအလှူပူဇော် အတွေးကို တွေးမိပြန်တော့လဲ ဆရာမ သန်းသန်းရီ၏ မျက်လုံး လေးများသည် ချက်ခြင်းလိုပင် တောက်ပ ထင်းလက်၍ လာရမယ ဆော့လေသည်။

xxxxxx

(၂)

နေ့လည် (၀၂)နာရီခန့်တော်မှီလေးမှပင် ပါဘဲ လစ်ကာ ကားအင်ဂျင်စင်လေးက ခြံတဲသို့ တာဝါခြင်းလိုပဲ ကာ ထိလေသည်ကို တွေ့လိုက်ရာဖြင့် ဆရာမ သန်းသန်းရီသည် အိမ်ရှေ့တံခါးထဲသို့ ထွက်လာကာ ရပ်၍နေလိုက်၏။ ထိုခဏမှပင် ကားလေးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်၍ လေကန် ရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ တင်ဆက် ဆင်းလာပြီး ကားမောင်း၍ လာသူ အမျိုးသမီးကြီးကလဲ ကားပေါ်မှ ဆင်း လိုက်၏။

“ဟေ့ . . . အမေကြီးပါ . . . ပါလေတာကိုး လေ အပေါ် တက်ကြဦး”

သန်းသန်းရီက အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုကာ နှုတ်ဆက် စကားဆိုလိုက်၏။

“မတ်တော့ပါဘူး ဆရာမရာ . . . ကျမ ဘယ်အချိန်

လောက် သန်းကို ထိခေါ် ရမလဲ . . .”

သန်းသန်းရီက တွေ့ဖူး စဉ်းစားနေပြီဟု “(၀)နာရီ လောက်ဆိုပြီးလောက်ပါပြီ အာ”

“ဒါဆို ကျမတွေးဦးမယ် ဆရာမ . . . ကိစ္စလေး တခုလဲရှိနေသလို”

“ဟုတ်ကဲ့ အာ . . . ဟုတ်ကဲ့”

သန်းသန်းရီ၏ စကားအဆုံးတွင်တော့ တင်ဆက် ပိခင်သည် ကားလေးပေါ်တက်ကာ မောင်း၍ ထွက်ခွာ တော့သလို မတ်တပ်လေရပ်၍နေသော တင်ဆက်သည်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ လာခဲ့လေသည်။

“ကဲ တင်ဆာ ထိုင် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာမ”

နှစ်ယောက်အား ပြိုင်တူလိုပင် မျက်နှာချင်းချိတ် ကာ ထိုင်မိကြ၏။ တင်ဆက်သည် လက်ထဲမှ စာအုပ်လေးများကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်ကာ မျက်နှာလေးဖောက်ကို ငဲ့ လျှက် ဆံပိတ်ပုံလေးထိုင်နေ၏။ ဆရာမ သန်းသန်းရီသည် တင်ဆက်ကို အာပျူမပြောသေးဘဲ၊ သေချာစွာ ကြည့်နေ၏။ ဧရာတာတော့ အတော်ချောတဲ့ကောင်မလေးတဲ့၊ အလေး လေးများမှာ မြူဝင်း၍နေသလို တင်ဆက်၏။ ရင်သား တင်သား လေးများမှာလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ပြည့်ပြည့်ပြီးပြီးဖြင့် အချို့ ကျွဲ၍ လှနေ၏။ “အလို” ဆရာမသန်းသန်းရီ၏ ရင်ထဲတွင်အိမ်

တစ်နေ့ဖြစ်၍ သွားရ၏။

တစ်ခဏ တစ်ထားသည့် ရှမ်းရှမ်း လက်တိုလေး သည် ရင်ဘတ်ဘေးဖက်တွင် လုံးလုံးဝန်းဝန်းလေးဖြင့် အတိုင်း သားလေးဖြစ်၍နေ၏။ ရှမ်းအင်းကိုအောက်တွင် ဘရာစီယာ ပါပြုမနေချ။ တစ်ခဏ အစား သန်းသန်းရိပ်သည် ခေါင်းနှမ်းကြီး၍ သွားရသလို တစ်ခဏအပေါ်တွင် သန်းသန်းရိပ်သည် တချိုးတွေထပ်၍ သွားခဲ့ရသေး၏။

"တစ်ခဏ .."

"ရှမ်း .. ဆရာမ" တစ်ခဏ၏ မျက်နှာလေးမှာ မော့၍ တက်လေ၏။

"တစ်ခဏ .. လေပျာမျိုးကို တကယ်ချစ်နေတာ တံလေး .."

ထိုသို့အားလုံးကိုသိပြီး တပြိုင်နက် မော့နေ သော တစ်ခဏ၏ ချစ်စရာပန်းစုံအိမ်လေးနှင့် မျက်နှာလေးမှာ ရဲကနဲ ရှက်သွေးသန်းသွေးပြန်ရောက် ..

"အို .. ဆရာမကလဲ" ဟု ဆိုရင်း သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးမှာ အောက်သို့ လေးကနဲစွာ ညှစ်ထိန်းသွားလေသည်။

"တစ်ခဏနဲ့ လေပျာမျိုးကို တစ်ခဏမိတစေ့က သဘောတူ ကြည့်ပြန်တာဆိုတာရော ဟုတ်သလား"

"ဟုတ် .. ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်ရင် ဆရာမကို

ပြောပြပါလား"

"ပြောပြနိုင်ပါတယ်ဆရာမ .. သမီးက အမေမန့်ရဲ့ ဆရာမပါဘူး။ အိမ်ရဲ့ပစ္စည်းပစ္စည်းကို မေမေကတဲ ဦးဆောင်နေတာပါ။ အဲဒါ မေမေမန့်ပစ္စည်းပစ္စည်းလုပ်နေတဲ့ ဦးတင်ခိုင်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ဦးတင်ခိုင်ရဲ့ သားနဲ့ တစ်ခဏကို ဆွဲရတော့ဦးပြန်ရင် လက်ထပ်ရမယ်လို့ မေမေကပြောပါတယ်"

"ဦးတင်ခိုင်ရဲ့ သားကရော ကျောင်းပြီးပြီလား"

"ဆက်တက်တော့ဘူး ဆရာမ"

"ဘယ် .. ဘယ်လို"

"သူက (၁၀)တန်းမအောင်မှီမှတင် စီးပွားရေး တ်လုပ်နေပါတယ် တစ်ဦးတည်းသော သားပါ"

"တစ်ခဏကရော နွေးချင်းဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ"

"နှစ်ယောက်ပါ ဆရာမ .. တစ်ခဏအမေက မနှစ်ကတဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး တောင်ကြီးကို ပြောင်းသွားပါတယ်"

"နွေးချင်း .. တစ်ခဏနဲ့ လေပျာမျိုးကို တစ်ခဏမေမေက နွေးချင်းဆိုရင် တစ်ခဏမိတကို ထိန်းနိုင်ပါလား" ဟု ဆရာမသန်းသန်းရဲက မေးလိုက်ရာ တစ်ခဏသည် သန်းသန်းရဲကို ကြည့်၍နေရာက တစ်ခဏ၏ မျက်ဝန်းဖိမ်းများထဲတွင် မျက်ရည်များ စွဲလွယ်သဖြင့် ..

"အို .. တစ်ခဏရယ် ဒီလောက်ကလေး ပြောလိုက်တာနဲ့ ဒီအထိဖြစ်သွားသတဲ့လားကွယ်" ဟု ထိုင်ရာမှ ထကာ တစ်ခဏ၏ ပုခုံးကိုလက်တဖက်ဖြင့် ဖက်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ရ

လောသည်။

ဆရာမသန်းသန်းရီသည် လောကဝတ္တရားအလျောက် စကားပြောပြခြင်းကို နေရာသစ်လည်း သူမ၏ ရန်တွင်းတွင်းကား တစ်မျိုးတည်း ဖော်ပြနေလေသည်။ မကြာမီ လောကမျိုးရောက်လာ၍ တစ်ဆင့်တို့တွင် သူမ၏ ရည်စားတို့သာပင်ပေသော အတွေးတို့ကို တွေးရင်းလည်း ရန်ပို၍ နေရ၏။

ထိုစဉ်ကမှပင် အိမ်ရှေ့တံခါးတွင် ဂျန်တို့ လျှောက်လှိုက်တော့ လောကမျိုးပင်တည်း။ ဆရာမ၏ ရန်ထဲတွင် ဒိန်းကန်ဖြစ်၍ သွားရ၏။ သူမတို့ရှိရာသို့ လျှောက်၍ လာသော လောကမျိုးတစ်ယောက် အနီးသို့ရောက်လျှင် သန်းသန်းရီကလင် စတင်၍ 'ကဲ အမောင်နဲ့အိမ် အပျော်ကြားမနေကြနဲ့အံ့၊ ခေတ်ဆန်ကြာ လူကြီးတွေ့လာလို့ တွေ့သွားရင် တျှပ်အချေဝင် မျက်နှာပူနေပေါ့ဦးမယ်' ဟု ဆိုလိုက်၏။

တူလာတိုက်တွင် လဲ၍ထိုင်ပြီးသော လောကမျိုးနှင့် တစ်ဆင့်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း သန်းသန်းရီရှေ့တွင် ဖြစ်နေပြန်သည့်အတွက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖေ၍နေကြရာ အလိုက်သိသော ဆရာမက "ဘာလဲ မင်းတို့က ရှက်နေကြတာပေါ့လေ" ဟု ညီးရာက "အေးဒါဖြင့် ဝါရှောင်ပေးရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ တော့ မဆော်တရော်အပြစ်မခံနိုင်ဘူးနော် ဒါတဲ၊ စကားပြော

ရဲ့ဟာ ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရာ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ သန်းသန်းရီကို ကြည့်ရင်း အကြေအနပ်ကြီး ကြေအပ်၍နေကြလေသည်။

သန်းသန်းရီကား အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီးနောက် အလယ် မရှိအလယ်ရာသဘောနှင့် အိမ်ရှေ့ခြံဝန်းထဲတွင် ခိုက်ထားသော ဇီဝါပန်းပွင့်များကို တွေ့ပြီးတွင် တခက်ပြီး တခက်ချိုးဖဲ့ခဲ့သူလျှင်ရှိလေသည်။

သန်းသန်းရီသည် ထိုသို့ ပန်းများကို တခက်ပြီးတခက် နှုတ်ယူ၍နေရင်းက ဆန်းကြယ်သော အတွေးလေးတစ်ခု လဲ၍လာ၍ သူမ၏ မျက်နှာဝမ်းလေးမှာ ခပ်ငေးငေးလေးဖြစ်သွား ရှေးလေတော့သည်။

ပန်းတို့မည်သည်ကား တုံတင့်တယ်တယ် အလှပတွေ ဝှားဝှားစွင့်စွင့်ဖြင့် ရှိနေသော အချိန်၌ အပင်မှ နှုတ်ယူ အလှပလှိုက်သည့်အခါ၌ တင့်တယ်ပေါ့ပါးသော ကြက်သရေကို ဆော်လျက်ရှိ၏။

ထိုသို့အချိန်တန်လျက်နှင့်မျှ အလုံးမချခဲ့သော် အရွယ် ရောက်နေသော ထိုသို့ပန်းတို့မှာ လောကခါက်၏ ဖန်တီးမှုဖြင့် ရှိစေကြကုန်၍ တန်တိုးဆုံးမည်သာဖြစ်၏။ လူတွင်လည်း ထိုနည်းတူပင် အချိန်အခါနှင့် အရွယ်သည် ရှိ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားပုံရင်း ဆရာမ၏ အတွေးထဲတယ် လောကမျိုး၏ ပုံရိပ်က ထပ်ပယ်၍ လာပြန်ရာ နောက်ဆုံးတွင်ကား သူတို့ နှစ်ဦးထင်ပါရှိနေသည့် တယ်ပုံတယ်နည်းရှိကြလိမ့်မည်

ထို အတွေးနှင့် မျှော်၍ ကြည့်မိလေသည်။

ဤစိတ်မျိုးကား လှုပ်ခတ်ထက် အကူးအသော်ပြန်လေရာ အတွေးနှင့် မျှော်ကြည့်မိသော သန်းသန်းရီမှာ အတွေးနှင့်လည်း ကြည့်ရှုစိတ်သည် ပေါ်၍ လာလေသည်။ ထို့ပြင် ဆရာမဟူသော အထိစိတ်ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးအား ဂွှတ်ထားခြင်းထက် စောင့်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ ဟူသော စိုးရိမ် စိတ်အပေါ်ဖြစ်လာမိသည်နှင့် တပြိုင်နက်ထဲ သန်းသန်းရီသည် ရှေးခါးထိမ်းများကို အသံမကြားအောင် နင်း၍ တက်ခဲ့လေသည်။ သူမ ရှေးခါးထိမ်းလွှဲရောက်လာသည့်အခိုက် . .

“အို . . ဘယ်လောက်ဆရာလဲလို့” ဟူသော နှာသံလေးဖြင့် ခပ်ညညလေး ပြောလိုက်သော တစ်ဖေ၏ အသံလေးမှာ သန်းသန်းရီ၏ ခြေလှမ်းများကို တန်ကနဲ ရပ်သွားစေသည်သာမက သူမ၏အန္တရာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ကြက်သီးထာလှဲတွန်းကနဲ ဖြစ်၍သွားစေလေသည်။

ထို့နောက် သန်းသန်းရီသည် သူတို့ထံသို့ ပြန်ကနဲ ထံသင့်မဝင်သင့်ကို ချိန်ဆ၍ နေပြန်၏။

မတော်တဆ မိမိဝင်လိုက်သည့်အခိုက် အပြစ်မတော်တကွတွေ့ရလျှင် သူတို့လဲရှက်ရှာမည် အချို့ကြီးဘဝဖြင့် မိမိသည်လည်း မျက်နှာထားတတ်မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိလေသည် . . နောက်ဆုံးတွင်ကား တနေရာရာက ချောင်းကြည့်ပြီး အခြေအနေမှန်မှ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မည်ဟူသော အကြံပေါ်၍ လာသည့်အတွက် နံရံအပေါက်ကို လိုက်၍

ရှာလေသည်။ ရှာ၍တွေ့သည်နှင့် တပြိုင်နက် အပေါက်ကို မျက်နှာအပ်လိုက်သော သန်းသန်းရီ၏ အန္တရာတစ်ခုလုံးမှာ စိမ့်တက်မတတ် တပြိုင်ပြိုင်ကနဲအောင်ဖြစ်၍ သွားလေသည်။

ဇေယျာမျိုးသည် မှာဇ်ဖေ၏ အန္တရာတစ်ခုလုံးကို လက်မောင်း ကြွက်သားတွေ ထောင်တက်လာသည်အထိ ဖက်ထားကာ ကြယ်သီးများပြတ်ထွက်နေပြီ ဖြစ်သော တစ်ဖေ၏ ငှင်းရှုပ်လက်တို့လေးထဲမှ ထွက်ပေါ်၍နေ သော နို့လေးနှစ်လုံးကို အဝမ်းမရ ဖြို၍ပေးနေ၏။

ကြည့်နေရသော သန်းသန်းရီမှာ သူမ၏ အန္တရာတစ်ခုလုံးမှာလည်း တဖျင်းဖျင်းတက်၏ ကော့တက်မတတ် ဖြစ်၍နေရာတော့သည်။ တစ်ဖေတစ်ဖေထက်ကတော့ သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဇေယျာမျိုးကို မချင့်မရဲဖက်ထားရာမှ သူမ၏ မျက်လုံးလေးကို စုံစိတ်၍ ထားရှာလေသည်။

သန်းသန်းရီ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဇေယျာမျိုးသည် တစ်ဖေ၏ နားနားသို့တပ်၍ တန့်တန့်ပြောလိုက်ရာက ဇေယျာမျိုးသည် တစ်ဖေ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဇွဲကနဲ ဧပြုကာ အတွင်းခန်းစီသို့ ဇွဲ၍ ဝင်သွားရာ သန်းသန်းရီကား ကိုယ်ဘိတ် အန္တရာတစ်ခုလုံးမှာ သိမ့်သိမ့်ခါ၍ သွားရလေသည်။

ဆရာမသန်းသန်းရီ၏ စိတ်ကား ပေါက်ပြဲ၍ သွားလေသည်။ မိမိအိမ်ပေါ်တွင် မတော်တကွဖြစ်လောက ဟူသော အယူအယဉ်စိတ်လည်း မရှိတော့သကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့ ယခင်

နေရာက သူတို့နှစ်ဦးကို မတွေ့ရသည့်တိုင်အောင် ပေါင်ပိုင်ပိုင်
သာလျှင် ကြည့်၍နေမိလေသည်။ ထို့နောက် ဟင်းကနဲ ပြင်း
ထန်သော လေအဟုန်တို့ကို အစွမ်းတုန် ပွတ်၍ ထုတ်လိုက်
လေသည်။

အတန်ကြာအောင် တွေ့၍နေပြီးမှ သန်းသန်းစီ
သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းထပ်လိုက်ပြီးသူတို့ဝင်သွားသော
အတွင်းပတ်၌ သူမ၏ အခန်းစီသို့ လျှောက်၍ လာခဲ့၏။
အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သော် အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသည့်
ကိုတွေ့၍ တွန်းကြည့်ရာ အတွင်းမှ ဝလန်ချ၍ထားကြောင်း
တွေ့မြင်ရလေသည်။ သန်းသန်းစီသည် တံခါးကိုထုရန် သူမ၏
လက်သီးဆုတ်လေးကို ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ..

“အဖေ့ .. အ .. ဣတ် .. ဣတ် .. ဣတ်”

ဟူသော အသံလေးကို ကြားလိုက်ရာမှဖြင့် သူမ၏
လက်သီးဆုတ်လေးကို ပြန်၍ တံခါးတွင် ကပ်ကာ သူမ၏
နှုတ်လေးတဖက်ကိုလည်း တံခါးတွင်ကပ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်းတွင်းရှိ ဂူတပ်သက်တွင်တော့ တစ်လ၏ အ
တံခါးခွေကိုယ်လေးမှာ နှုတ်ထပ်ပေါက်ကားလေးဖြင့် ဖြစ်၍
နေပြီး တံလက်ကလစ်ဖြစ်၍နေသော ဇေယျာမျိုးက သူမ၏
ပေါင်ဖြူပြလေးနှစ်လုံးကြားတွင် နှုတ်ထောက်၍ နေပြီး ဇေယျာ
မျိုး၏ လီတန်ကြီးမှာ တစ်လ၏ ဖောက်ပတ်သံသို့ တစ်လုံး
ထပ်၍နေချေပြီ။

ဇေယျာမျိုးသည် သူမ၏ လီတန်ကြီးကို တွေ့မှ ငြိမ်

၍နေပြီး တစ်လ၏ ပိဋိလေးဖြစ်နေသော နို့လေးနှစ်လုံးကို
ခွဲတိုက်၍ ဆုတ်နယ်ကာနေ၏။

“တင် ..” “ကို”

‘နာလေးလားဟင်’ “ဟင့်အင်း..”

ထိုအခါတွင်မှ ဇေယျာမျိုးသည် သူမ၏ လီတန်ကြီးကို
တဝက်မျှထုတ်ပြီး ပြန်၍သွင်းကာ ညစ်ညစ်သထသထလေး
လှီပေးနေ၏။ ကိုယ်တိုင် ကျွမ်းကျင်မှု မရှိသေးသော်လည်း
ခေတ်သူပယ်ပီပီ စာတွေ့နှင့် မြင်တွေ့နှင့် ကြားဆရာတို့၏
အတွေ့အကြုံဖြင့် ဇေယျာမျိုးသည် ညစ်ညစ်သထသထလေး
ဆောင့်၍ လှီပေးရင်းက တစ်လ၏ နို့လေးများကို ဖွပ္ဖလေး
ပွတ်သယ်ဆုတ်နယ်ပေးနေတော့သည်။

ဇေယျာမျိုး၏ လီတန်ကြီးထဲ၌ ထွက်ခွာ၍ဖြင့် ဖြစ်
နေသော တစ်လ၏ ဓောက်ပတ်ကြီးသည် မူလကာပင်
အသားဖြူညိုဖြစ်သည့်အတိုင်း အမွှေးနုလေးများ စိမ်းလျှောက်
အိမ်ပေါင်းကာ ကား၍နေပြီး လီတန်ကြီးတို့သွင်းလိုက်သည့်
အခါတိုင်း ပေါင်း၍မို့တက်လာရာထပ် သူမ၏ ဗိုက်ကြော
လေးများမှာလည်း ရှိ၍ရှိ၍ ဖြစ်နေရလေသည်။ အဆေးတန်
ဖြစ်၍လှစေသော ကာမဓေးများကြောင့် တစ်လအမျှ ဓောက်
ပတ်တစ်ခုလုံး အရည်များဖြင့် စွဲစွဲ၍နေရရာ၏။

မြေမြေချင်းလှီပေးနေသောဇေယျာမျိုးသည် ဧက
အကြာတွင်တော့ အားမရနိုင်ဖြစ်၍ လာကာ သူမ၏
လီတန်ကြီးကို တဆင့်နီးပါးထုတ်၍အားဖြင့် ဆောင့်ကာ လှီ

လိုက်လေးတော့လည်း။

“အား .. အမလေး ကိုရယ် .. ဟင်းဟင်း”

ထိုခေတ်၌ချက်မှပင် တောင်၍ ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ ပြီးထန်၍ လာရသော ရောက်စိတ်များကို အသားပြေ စေရန် ဆပ်ကြမ်းကြမ်းဆေး၍ လိုလားလေးတော့ရာ တံခါးဝ သည်လည်း သူမ၏ ပေါင်ဖြူဖြူလေးနှစ်လုံးကို ကားသထက် ကားပေးရင်း တဟင်းဟင်းဖြစ်၍ လာတော့သည်။ ထို့ပြင် တင်ဇာ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ဖြစ်၍ နေသော လီတန်ကြီး၏ ခေတ်၌အားကြောင့် .. “စွပ် .. ပြတ် .. ဖွတ် .. ပြတ်” ဟူသော အသံများနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ဦးက ဂုတင်လေးသည်လည်း ကိုတန် ကျွဲတန် ဖြစ်နေ ရလေသည်။

အခန်းအပြင်ပတ်မှ တံခါးကို နားကပ်ကာ ထား သော ဆရာမ သန်းသန်းရီသည် သူမ၏ မျက်လုံးလေး နှစ်လုံးကို စုံပိတ်ထားကာ အသားလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မချဉ်မမဲလေးကိုက်၍ ထား၏။ မတ်တပ်ရပ်၍ရထားသော သန်းသန်းရီ၏ ခြေထောက် လေးများဆီမှ ဦးဆစ်လေးများသည် လည်း တုန်၍ လာကြလေပြီဖြစ်သည်။ မကြာမီမှပင် ဆရာမ သန်းသန်း ရီသည် တံခါးရှက်တွင်တပ်၍ နေရာမှ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေး မှာ တဖြူးဖြူးလျှော့၍ အောက်သို့ ထိုးသွင်းကာ တံခါး ခွေတွင်တပ်လျက် ဆေးခွံကြောင့်ထိုင်လျက်သားလေးဖြစ်

၍သွားရလေသည်။

ဆရာမသန်းသန်းရီ၏ မျက်ဝန်းအိမ်များထဲမှ မျက်ဆည်တို့သည် သူမ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် ဇီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

အခန်းတွင်းတွင်တော့ ဇေယျာမျိုးနှင့် တင်ဇာတို့ နှစ်ယောက်လုံးသည် ရမက်စိတ်များ တံပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်၍ လာရကာ ဇေယျာမို့သည် တင်ဇာ၏ ခြေထောက်လေး နှစ် ချောင်းကို သူ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တဖက်တချက်စီ တင် လိုက်ကာ ဆောင်ကြောင့်ပြင်၍ ထိုင်လိုက်ရင်း လက်နှစ်ဖက် ကလည်း တင်ဇာ၏ နို့နှစ်လုံးကို အားပါးတရ ဆွဲကာ အတင်း ဝင်ဆောင်၍ လိုးနေတော့ရာ တင်ဇာ၏ မျက်နှာလေးသည် တို့ပက်လှည့်လိုက် ဝိဖက်လှည့်လိုက်ဖြင့် ..

အား .. အင်း .. အ .. တင်း ဆိုသော အသံလေးများမှာ ဇေယျာမျိုး၏ ဆောင်ချက်တိုင်းတွင် ထွက် ပေါ်နေရလျက် “ကျွဲတန်” ကျွဲတန် ခြည်၍နေသော ကုတင် လေးဆီမှ အသံနှင့် “ဖွတ် .. စွပ် .. ပြတ် .. ဖွတ် .. ပြတ်” ဟူသော အသံတို့သည်လည်း အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လွင့်ပြန် လျက်ရှိလေတော့သည်။

အခန်းတံခါးအပြင်ဖက်တွင် တံခါးနှင့်ကပ်ကာ ဆောင်ကြောင့်လေးဖြစ်၍နေသော ဆရာမသန်းသန်းရီသည် သူမ၏ ခန္ဓာတခုလုံးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလျက် သူမ၏ လက်လေးတဖက်ကို ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ သွင်းရန် လုပ်လိုက်

ပြီးမှ မသွင်းတော့ဘဲ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။ ခဏ
အတွင်းမှာပင် သူမ၏ လက်လေးကို ပေါင်ပေါ်မှ ကြွလိုက်
ပြန်ကာ ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ သွင်းရန် လုပ်လိုက်ပြီးမှ ပေါင်
ပေါ်သို့ပြန်၍ တင်လိုက်ပြန်ကာ ချီတုံချတုံလေးဖြစ်၍ နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အားမရနိုင်ဖြစ်၍ လာရသော
ဇေယျာမိုးသည် သူ၏လီးတန်ကြီးကို တစ်ဇာ၏ စောက်ပတ်
ကြီးအတွင်းမှာပင် စောက်သို့စိုက်၍ အောင့်ချလိုက်တော့သည်။

“အား... အမလေး... ကိုရယ်... တင်းတင်း”

ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာမ သန်းသန်းရီ၏ ပေါင်ပေါ်
မှ လက်တက်သည် သူမဘာသာ သတိမထားလိုက်မှီမှာပင်
ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ ဖြတ်ကန်ရောက်၍ သွားရာက သူမ၏
စောက်ပတ်တံကိုလက်ဖဝါးဖြင့် ဆုတ်ကိုင်ကာ ဖျစ်ညစ်ပေး
လိုက်မိပါတော့သည်။

ဇေယျာမိုး၏ဆောင့်ချက်များမှာ အပြင်းထန်ဆုံး
ဖြစ်လာရပြီး တင်ဇာ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည်လည်း ရှေ့တိုး
နောက်ငင်လှုပ်ရှားလျှက် သိမ့်သိမ့်တုံနေရာက သူမ၏ ကျော
ပြင်လေးမှာ ကော့၍ တက်လာကာ “အမလေး... အား” ဟူ
သော တုန်လှုပ်ကြီးစွာဖြင့် သည်းထန်စွာ ညှိုးတွားရင်း လူးဖုံ
သွားရလေတော့သည်။

ခဏအကြာမှာပင် ဇေယျာမိုးသည်လည်း “အ...
တင်း” ဟူ၍ ညှိုးတွားရင်း တင်ဇာ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှမ်း၍
ဖက်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်းတွင်းမှ အသံများငြိမ်သက်၍ သွားပြီးခဏ
အကြာထိပင် သန်းသန်းရီသည် သူမ၏ စောက်ပတ်ပေါ်မှ
လက်ကို မလွှတ်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေ၏။ အတန်ငယ်ကြာမှ အ
ဇော်လေးပင် အားယူ၍ ထကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လေးပင်စွာ
လျှောက်လှမ်း၍ လာကာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်
ပစ် ထိုင်၍ ချလိုက်ရာက အသက်ကို ဝအောင်ရှူ၍ မှက်လုံး
လေးများမှိတ်ကာ အမောပြေနေ၏။ (၃) မိနစ်ခန့်အကြာ
တွင်တော့ ဆရာမသန်းသန်းရီသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်
နေရာမှ ထ၍ ရပ်လိုက်ကာ သူမဝတ်ထားသော ထဘီလေး
ကို လှည့်၍ ဝတ်လိုက်၏။

သူမ၏ရှေ့ရှိ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော နာရီကိုလှမ်း
၍ ကြည့်လိုက်တော့ (၁) နာရီထိုးရန် (၁၀) မိနစ်သာ
လိုတော့လေသည်။

သန်းသန်းရီသည် တလှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းကာ
သူမ၏ အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့သို့ ပြန်၍ လာခဲ့၏။ ပိတ်ထား သော
အခန်းတံခါးရှေ့သို့ အရောက်တွင်တော့ သန်းသန်းရီသည်
တံတွေးကို နှစ်ကြိမ်မျှ မှီကာ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီးမှ
တံခါးကို (၂) ချက် (၃) ချက်မျှ ထုလိုက်၏။ “တင်ဇာရေမင်း
အမေလာတော့မယ်... ထွက်ခဲ့တော့” သန်းသန်းရီ၏
အက်တက်တက် အသံလေးအဆုံးတွင်တော့ အထဲမှ “ဟုတ်ကဲ့
... ဆရာမ” ဟူသော ခပ်ဇုပ်ဇုပ်အသံလေးကို ကြား
လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဆရာမသန်းသန်းရီသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ နေလိုက်ရာ ခဏအကြာမှာပင် တင်ဇာသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်၍ လာ၏။ တင်ဇာက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်မည်အလုပ် ကားလေးတစ်စီးက အိမ်ရှေ့သို့ ထိုး၍ ရပ်လာသဖြင့် တင်ဇာရော ဆရာမပါ ထ၍ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ ပြီးတော့ တင်ဇာက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး ဆရာမက တံခါးဝတွင်ရပ်၍ ကျန်ခဲ့၏။

ကားပေါ်မှ တင်ဇာ၏ အမေက ခေါင်းလေးပြုကာ ဆရာမကို ပြုံးပြရင်း "ကေးဇူပဲဆရာမ" ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ သန်းသန်းရီက ပြုံး၍ ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ သန်းသန်းရီသည် ကောက်ကာငင်ကာပင် "တင်ဇာ ရေ ရှေ့အပတ်လာခဲ့အုံးနော် . . စာတွေက အရေးကြီးတယ်" ဟု လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိကာ ကားပေါ်သို့တက်တော့မည့် ဆဲဆဲ တင်ဇာက "ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ" ဟု လှမ်း၍ ပြောကာ ကားပေါ်သို့ တက် သွားလေတော့သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကားလေးမှာ တဖြေဖြေထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဆရာမသန်းသန်းရီက ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှည့်၍ ဝင်လာကာ ပြုတွင်းပေါက်သေးတွင် မတ်တပ်ရပ်၍ ခြံထဲသို့ လှမ်း၍ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဇေယျာမျိုးသည် ခပ်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပင်ပြန်၍ သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအခါတွင်မှ ဆရာမသန်းသန်းရီသည် သူမ၏ အိမ်ခန်းဆီသို့လာကာ ပွင့်ထားပြီးဖြစ်သော တံခါးဝမှ တဆင့်

ဆိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ သန်းသန်းရီသည် သူမ၏ ကုတင်လေးဘေးသို့ ထိုးတပ်ကာ ကုတင်ပေါ်သို့ ဝေး၍ ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ အပြာနုရောင် အိပ်ယာခင်းလေးသည် မြန်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်ထားပုံမျိုး ထိုအိပ်ယာခင်းလေး၏ အလယ်တွင်တော့ တစ်ထွာလောက်နှိုးလာ တစ်တစ်ထွာ အချည်တမျိုး စွန်းထင်းကျန်ခဲ့ပုံရသော အစွန်းကွက် တစ်ကွက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ဆရာမသန်းသန်းရီသည် ခြောက်သွေ့ခြင်းမရှိသော သည့် ထိုအစွန်းကွက်ပေါ်တွင် သူမ၏ လက်ချောငါးလေးများ မြင် စမ်းတဝါးဝါး တို့ထိပွတ်သပ်ကာ နေရင်း သူမ၏ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်၍လာရကာ ပြုံးကနဲ အိပ်ယာပေါ်သို့ မှောက်၍ ချလိုက်ကာ ချုံးပွဲချ၍ သည်းထန်စွာ ငိုလိုက်ဝါလေတော့သည်။

xxxxx

(၃)

"မေ . ."

"အင် . ."

သနပ်ခါးလိမ်းနေသော ဆရာမ သန်းသန်းရီက အိမ်ခန်းဝသို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဇေယျာမျိုးတစ်ယောက် ဝင်၍ လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ သန်းသန်းရီသည် ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်တော့သည်အပြင် ဇေယျာမျိုးကိုလည်း အပြင်မှ စောင့်

ကုန် မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်၏။ ဇေယျာမျိုးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်းက အိပ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စရာမရှိသဖြင့် သန်းသန်း ရီ၏ ကုတင်စောင်းတွင်ပင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရာ သူမနှင့် တစ်စောင်းလေးဖြစ်နေသော ဇေယျာမျိုးကို သန်းသန်းရီသည် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သနပ်ခါးကို ဆက်၍ လိမ်းနေလိုက်၏။

“ကဲ . . ဆိုပါအုံး ဘာလုပ်ပေးဦးမလဲ”

သူမကို ဝေး၍ ကြည့်နေသော ဇေယျာမျိုးကို သန်းသန်းရီက မကြည့်ဘဲမေးလိုက်၏။

“ကျောင်းမှာ တင်စာနဲ့ တွေ့သေးလားလို့ မေးခလို့ ပါ မမ”

“ဟင်း . . တွေ့တာပေါ့ ကျောင်းစပွင့်တဲ့နေ့ကတော့ ကျောင်းကိုမလာဖူး နောက်နေ့မှ ကျောင်းလာတက်တာ”

ဇေယျာမျိုးကို မြေလိုက်ရင်းက သန်းသန်းရီသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ရင်လျှား၍ထားသော ထဘီလေးကို မြေကာ အောက်သို့လျှော့၍ ဝတ်လိုက်ပြီး သနပ်ခါးကို ရပ်သတ်နှင့် ကျောပြင်လေးများကို လူးနေ၏။

“မမက သိပ်လှတာတဲနော် . . .”

“အို . . ဘာဆိုလို့လဲ”

သန်းသန်းရီ၏ ပါးပြင်လေးများ နှိမ့်၍ သွားရ၏။

“ကဲ ကိုယ်တော် ပြောချင်တာပြီ၊ ရင်လဲ အိမ်ရှေ့ကို ဘဲသွားစောင်နေတော့ ဒီမှာ အဝတ်အစားလဲလိုက်အုံးမယ်”

သန်းသန်းရီ ပြောပြီး သွားသည် တိုင်အောင်ပင်

ဇေယျာမျိုးမှာ ရုတ်တရက် မထသေးဘဲ သန်းသန်းရီ၏ ကိုယ်လုံးလေးတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးဖြူကြီးဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်နေသေး၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . .

“သဘက်ခါ တင်စာလာအုံးမယ်နော်”

“အေးလေ ငါမှာလိုက်တာဘဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမကို အေးနာလို့ပါ မမရာ”

“ပြောပေါ်ရသေးတယ်နော် . . မတူးတော့ပါဘူး မျိုးရယ် ကဲ အိမ်ရှေ့ကိုသွား ဒီမှာအင်းကျီဝတ်မလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် မမရာ . .”

“အေးအေး ပြန်ရင်လဲပြန် . . အပေါင်းအသင်း တွေနဲ့ လျှောက်လည်မနေနဲ့အုံး၊ ပျင်းရင်လဲ ဒီကိုလာ အိမ်မှာ ဖေဖေက ဒီရက်တွေရှိတာမဟုတ်ဘူး မမလဲ ပျင်းနေတာ”

သန်းသန်းရီက ဗွန်တင်ခုံရှေ့မှ အသာထရင်း သူ့ကို မကြည့်ဘဲပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . မမ”

ဇေယျာမျိုးတစ်ယောက် ထွက်၍ သွားတော့မှ သန်းသန်းရီသည် အိပ်ခန်းဝသို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ အိပ်ခန်းဝတွင် ဇေယျာမျိုးက သူမကို ရပ်၍ ကြည့်နေသေးသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ သန်းသန်းရီ၏ မျက်နှာလေး ပြန်၍ လှည့်လိုက်တော့မှ ဇေယျာမျိုးသည် တံခါးဝဆီမှ ထွက်ခွာ၍ သွားလေတော့သည်။

ဆရာမသန်းသန်းရီမေ့ရာတော့ ငြူးကနဲ အင်းကျီကို

မလဲနိုင်သေးဘဲ ထူထောင်စောင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရာက အပြင်သို့ မှတ်စိတဆွဲ လှမ်း၍ ကြည့်နေလိုက်သေး၏။ ခဏ ကြာမှ သက်ပြင်းတချက်ကို တင်းကနဲ ချကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကျောင်းသွား၏အတွက် အင်းကျီအဝတ်အစားများကိုလဲ၍ နေသောတော့သည်။

xxxxx

ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ချက်ဖြစ်၍ ဆရာမ သန်းသန်းရီ သည် စောစောပင် နေ့သွား၍ ချက်ပြုတ်ကာ ရေနို့အလှ ပြင်ပြီးအပြင်သွားမည့် အင်ကို ထမင်းခူးကျွေးပြီး သူမပါ တခါထဲ စားလိုက်၏။

အင်ပြန်သူ ဦးမြင့်အောင် အပြင်ထွက်သွားတော့ (၁၀)နာရီထောင်ဆိုပြီးပြန်၏။ တော်သေး၏။ (၁၂)နာရီ လောက်ဆို တပ်စာဆောက်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဆရာမ သန်းသန်းရီသည် အင်ပြန်သူ ထွက်သွားပြီးနောက်၊ ဘာရယ် ထေထံ ဆိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ သူမကိုယ် သူမ ခြယ်သ၍ အလှပြင်နေမိ၏။ ဆီသို့နေရင်းက ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က တပ်စာ ဝက်စားသားပုံသေးကိုသွား၍ မြင်ယောင်ပြီး သူမ သည် ဝတ်စားသော သရာခီယာနှင့် ဘလောက်စ်အင်းကျီ သေးတို့ကို ခွတ်ကာ မှုပ်အင်းကျီခပ်ထူထူ လက်တိုလေး တစ်ထည်ကို တထပ်တည်းဝတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မှန်ထဲတွင် သူမ၏ နီထိပ်သေးတို့ လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ကာ ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ထွက်၍ ဆီပဲနေလိုက်၏။

ထိုသို့စိုက်နေရင်းက ခဏမှ သန်းသန်းရီ၏ စိတ်ထဲ တွင် ပြီးခဲ့သည့်အပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်က အကြောင်းတွေ ကို ပြန်၍ တွေးမိကာ ရပ်ဖို့၍နေရ၏။ (၁၂)နာရီခွဲပြန်၍ သေပ်လည် တပ်စာလည် ပေါ်မလှ၊ ဧပျော့မို့လဲပေါ့ ၍ မလှသဖြင့် သန်းသန်းရီမှာလည်တင်နေထိုင်ခြင်း မျှော်နေ ရမှာ ထရာမှ ထ၍ ပြုတင်းပေါက်ထဲသို့ လာကာရပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင်မှ ခြဝန်းထဲသို့ တက္ကစိတစ်ဖီးထင်လာသည်ကို တွေ့ရာသဖြင့် သန်းသန်းရီသည် အိမ်ရှေ့တံအိုးဝဲသို့လာကာ ရပ်၍ စောင့်နေလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တက္ကစိကားအဖြူလေးသည် အိမ်ရှေ့ သို့ရောက်၍လာကာ အဆာလေးငြိမ်ကနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကား ပေါ်မှ ဧပျော့မို့တစ်ပေထက်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ခဏမျှရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ သန်းသန်းရီသည် ထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ချင်းနင်းထင်ရောက် လာသောဧပျော့မို့ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရင်း၊ ခဏမှ သန်းသန်းရီသည် ခေါင်းနမ်းကြီး၍ သွားရ၏။ ဧပျော့မို့ ၏ ခြေလှမ်းများက မမှန်တော့။ သူမရှေ့ ကုလားတိုင်တွင် ဧပျော့မို့သည် ခြေဖမ်းလက်ဖမ်း ထိုင်၍ ချလိုက် ရာ သူမထံမှ အရှက်နဲ့ကို သန်းသန်းရီသည် စူးစွာရှုလိုက်၏။

ကုလားတိုင်တွင်ထိုင်ပြီးသည့်နင်း ဧပျော့မို့က သူမကို တစ်တစ်ပြောရန်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် သန်းသန်းရီက

သူ့ကို လက်ကား၍ ပြုလိုက်ပြီး “နောက်ပြီးမှပြောကြတာပေါ့ မိုး” ဆက်လေ့အောင် ဟု ပြောကာ ထလိုက်၏။ ရေနံသေတ္တာ ထဲတွင် ဖခင်အတွက် အာဟာရဥစ္စာရှိထားပြီးသော သံပူရာရေ ကိုယ့်ခွက်ထဲသို့ လက်နှစ်လုံးသွယ်၍ လေထဲထည့်ကာ ဘာမျှမရောတော့ဘဲ ရေနံရည်ကို ဖန်ခွက်တထက်သာသာ လောက်ထိ ရောပြီးလေ့ရှိသဖြင့် ချော့ချော့ ချော့ချော့ လိုက်၏။

“ကဲ မိုး ဒါလေးကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ဖခင်ပြောတာကို မမနားထောင်ပေးပါ့မယ် ၊ ရော့ . . မောင်လေး သောက်လိုက်ဦးနော်”

ရင်ထဲတွင် မခိုသော်လည်း မျက်နှာလေးပြုံးကာ ချော့ချော့မော့မော့လိုက်လိုက်သဖြင့် လေ့ရှိသဖြင့် တထက် လောက်ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီးမှ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲ ပေါ်သို့ ပြန်၍တင်လိုက်ကာ သူ၏ အိမ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက် လေးတစ်ခေါက်ကိုထုတ်၍ ပေး၏။

“ဒီမှာ မမ ဖတ် ကြည့်”

“အေး မယတ်မှာပေါ့ ဒီမှာ ကျန်တာလေးလဲ ကုန် အောင်သောက်လိုက်ဦး” စာရွက်ခေါက်လေးကိုကိုင်ကာ မဖတ် သေးဘဲ ခြေလိုက်ရာလေ့ရှိသဖြင့် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ကျန် နေသေးသော သံပူရာရေကိုတော့မီးတောက်ပြီး တော့မီးတောက် ကုန်စင် အောင် သောက်လိုက်လေတော့သည်။

ဒီတော့မှ သန်းသန်းရံသည် စိတ်ကြေနှစ်ပုံရသွား ကာ စာရွက်ခေါက်လေးကို ပြန်လိုက်သော အချိန်ထိ လေ့ရှိ

သဖြင့် လျှင် သူ၏ အင်းကျိုကိုရွတ်လိုက်ရာက ထေးမှ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဖမ်း၍ တင်လိုက်လေတော့သည်။
ကိုယ် . .

တင်လေ စာရွတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့တင် လေ ကိုယ့်အိမ်ကိုမလာနိုင်တော့ပါဘူး၊ အိမ်က မေမေက သူ့ထံ တောတူထားတဲ့ အန်ကယ် ဦးတင်ခိုင်ရဲ့သား ကိုကိုခိုင်နဲ့ ဒီနေ့ (၁၂)နာရီမှာ စာရွတ်ဖို့လုပ်ထားပါတယ် လူကြီးတွေကိုလဲ ဖိတ် ထားပြီးပါပြီ . . တင်လေကို မှုတ်လိုက်ပါတော့နော် ချစ်စိတ်လဲ ညည်းကြရတာမှ မဟုတ်တာ ကလေး ကိုယ်ရယ် . . တင်လေကို နားလည် ခွင့်သွားပေးပါ တော့နော် . .။

တင်လေ

စာကို ခံ့အောင်ဖတ်ပြီးတော့ စာရွတ်မသိန်းသန်းရံ က လေ့ရှိသဖြင့် တင်လေကို ပြန်လိုက်၏။ လေ့ရှိသဖြင့် တော့ ကုလားထိုင်အောက်ပိုပေါ်သို့ သူ၏ ခေါင်းကိုတင်ကာ မျက်လုံးလေးများ မှိတ်၍ထား၏။

“မိုး . . မမ စာကိုဖတ်ပြီပြီ”

ထိုအခါတွင်မှ လေ့ရှိသဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ လာကာ မျက်လုံးများဖွင့်၍ ကြည့်လှည့်၏။

“ဒီတော့ ယင်းဘာလုပ်မယ် ရှင်းစားသလဲ မိုး”

"အလကား မယရာ ထွန်တော်ကို သက်သက် သစ်
စိမ်းချိုးချိုးသွားတယ် . . ဟင်း . . ထွန်တော် အခု လုပ်
ချင်တာကတော့ အိမ်ချင်တာတဲ့ မေ"

သန်းသန်းရီ၏ စိတ်ထဲတွင် သက်ပြင်းလေးခုကာ
ဇေယျာမျိုးတို့နိုးကျွေးမိလိုက်၏။ ဘော်သေ၏။ နာနာကျဉ်း
ကျဉ်းနှင့် အရက်မူးကာ စကားတွေ တလျှောက်ပြောပြော
ပြောပြီးနောက် လှုပ်လှုပ် ချစ်ချစ်ပျော်ပျော် ညစ်နပ်ပင်ပင်ဖြစ်သည်။

"မိုး ထမ်းစားပြီပြီလား . ."

"ဂေ . ဒါဆို မေအခန်းထဲကို ဝင်အိပ်ပေတော့"

"ဟတ်ကဲ့ . ."

ဇေယျာမျိုးသည် ထိုအရာမှ အထွတ် လှုပ်ခဲ့၍ သွား
ရာပြင် သန်းသန်းရီက သူ၏လက်ဖော်ဘေးတစ်ဖက်ကို လှမ်း၍
ထိန်းခွဲကာတွဲလိုက်ရ၏။ ထိုအခါတွင် ဇေယျာမျိုးကလည်း
သန်းသန်းရီ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို မနိမ့်ရာ ခွဲပတ်လိုက်ရာ
သူ၏ လက်တဖက်မှ တာဝယ်တင်၍ ထားသော ရှပ်
အင်းကျီလေးအောက်မှ လုံ့လုံးသော နို့လေးတလုံးကို ဆုတ်
ကိုင်မိလိုက်တော့လေသည်။ သန်းသန်းရီသည် တွန့်ကနဲ ဘယ်
ချက်ဖြစ်သွားပြီ တကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်း၍သွားလေသည်။

ဇေယျာမျိုးက သူ၏ လက်ကို ပို၍ ဖိညှစ်ကာ
ကိုင်လိုက်သလို သန်းသန်းရီကလည်း သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေး
ကိုဇေယျာမျိုး၏ဘက်သို့ ပို၍ထိုးကပ်ပေးမိလိုက်လေသည်။

ကတင်အနီးရောက်တော့ ဇေယျာမျိုးသည် သန်း

သန်းရီကိုယ်လုံးလေးပေါ်မှ သူ၏ လက်များကို ပြေကာ ကု
တင်ပေါ်သို့ ခြေပြစ်လက်ပြစ်လှဲချလိုက်လေတော့ရာ ကုတင်
ပေါ်တွင် ပက်လက်လေးဖြစ်သွားသော ဇေယျာမျိုး၏ ဒါးမှ
ပုဆိုးသည် ပြေ၍လျှောကျသွားလေတော့ရာ ထွားကြွင်းလှပြီ
ထောင်မတ်၍နေသော အကြောကြီးများထောင်၍နေ သော
လီးတန်ကြီးမှာ ဝေါက်ကနဲပေါ်ထွက်၍ လာတော့ရာ သန်း
သန်းရီသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လုံးကို မေ့လျော့၍သွားရကာ
ငေး၍ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် ဇေယျာမျိုး၏ လက်တဖက်က
သန်းသန်းရီ၏ ကိုယ်လုံးလေးကိုဖက်ကာ ကုတင်ပေါ်သို့ ဆွဲ၍
ချလိုက်တော့ရာ သန်းသန်းရီမှာ ဇေယျာမျိုး၏ အင်ကျီမရှိ
သော ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ မှောက်ရက်ကျသွားရသည်မှ သူမ၏
မျက်လုံးလေးများကို မှိတ်၍ ချလိုက်လေတော့သည်။

ဇေယျာမျိုးကလည်း သန်းသန်းရီ၏ ကိုယ်လုံးလေး
ကို အတင်းပင် ဖက်၍ သူမ၏ ကားအယ်၍နေသော ဖင်
သားကြီးများကို တဖိဆုတ်နယ်ပေးရင်း ဆရာမ၏ မျက်နှာ
ဝင်းပပလေးကို အဝမ်းမရုန်းနေတော့သည်။

ဆရာမမများမှာတော့ တကိုယ်လုံး တဖျင်းဖျင်းဖြစ်
ကာ လာလျက် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို အလိုက်သင့်လေး
နော့၍ ပေးနေမိလေသည်။

ဇေယျာမျိုးကတော့ ဆရာမ၏ ဝါးပြင်လေးနှစ်ဖက်
ကို နမ်းနေရာမှ သူမ၏ ဖူးလုံး၍ ကြာနေသော နီနီရဲရဲ နှုတ်
ခမ်းလေးကို ဖိကပ်၍ စုပ်နမ်းလိုက်လေတော့သည်။ ထိုသို့

စုပ်နှမ်းရင်းက သန်းသန်းရီ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို တဖက်သို့ လှိုင့်၍ ချလိုက်ရာက လက်တဖက်ပြင် သန်းသန်းရီ၏ ရှပ် အင်းကျီကျယ်သီးလေးများကို တစ်လုံးခြင်းမြတ်၍ ပြီးသည် နှင့် သူ၏ လက်မှာ သူမ၏ နို့တုံလေးများကို ဆုတ်နယ် ပွတ် သပ်၍နေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ မျက် နှာကို ဆရာမ၏ မျက်နှာဆီမှခွာလိုက်ကာ ကြုံ၍ထလိုက် ပြီး ဆရာမ၏ အင်းကျီလေးကို ချွတ်၍ပြစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ ထာဘီလေးကိုပါ ဆွဲ၍ချွတ်လိုက်ပြန်ရာ “အို.. မျိုး” ဟူသော အာမေဇိုတ်သံလေးဖြင့် သန်းသန်းရီ၏ ဖင်သား ကြီးသည် လုံးကနဲကြွ၍ သွားရတော့ရာ သူမ၏ထာဘီလေး မှာကွင်းလုံးကျွတ်၍ ထွက်သွားရလေတော့သည်။

ငြိမ်၍ ကုသွားသော ဆရာမသည် အရှက်ကြီးစွာ ပြင် သူမ၏ ပေါင်ဖြူဖြူလေးနှစ်လုံးကို နေကပ်၍ထား၏။ လှပ လှန်းသော ဆရာမ၏ ကိုယ်လုံးဖြူဖြူလေးတခုလုံးကို ငေးမော ၍ တပ်မက်စွာကြည့်နေရင်းက ဇေယျာမျိုးသည် သူ၏ ကျွတ် လက်စပုဆိုးကို ဝှင်းလုံးချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဆရာမ၏ ကိုယ်လုံး လေးပေါ်ကို မှောက်၍ ချလိုက်ရာက အတင်းပင် သိမ်းကြား ၍ ဖက်လိုက်ရင်း သူမ၏ လုံးလုံးဝန်းဝန်း နို့တုံလေးများကို တလှည့်စီစို့ပေးလိုက်တော့လေသည်။

“အင့် .. မျိုး .. ဟင်း.. ဟင်း”

ရောက်လော့တွေကြွလာရပြီဖြစ်သော ဆရာမ သန်း

သန်းရီသည် ဇေယျာမျိုး၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို သိမ်းကြိုး၍ ဖက်ကာ သူမ၏ ကျောပြင်လေးမှာ ကော့၍ကော့၍ တက်နေ ရလေသည်။ ဇေယျာမျိုး၏ လက်တဖက်က ပေါင်းကာ၊ အိတ္ထေး၍နေသော စောက်ဖုတ်ကြီးကို လှမ်း၍ ဆုတ်ကိုင် လိုက်စဉ်မှာတော့ “အို.. မျိုး .. လက်ကြီးနဲ့ .. အို .. အင့် . အင့် ..”

ဆရာမ၏ဖင်သားဖြူဖြူကြီးများမှာ လူးလှိမ်ကာ သွားရင်း “ဟင့်”ကနဲ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ ရမက်များ သည် ထန်၍လာရပြီဖြစ်သော ဇေယျာမျိုးသည် တခဏ အတွင်းမှာပင် သန်းသန်းရီ၏ ပေါင်လုံးလေး နှစ်ခုကို ဆွဲ၍ မလိုက်ကာ ဗူးဆင်ကာထိုင်လိုက်ပြီး သူ၏ ဗူးပေါ်သို့ ပေါင် နှစ်လုံးကို ဆွဲ၍တပ်ကာ စုပေါင်း၍ တင်းနေသော ဆရာမ၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကြားသို့ သူ၏ လီးတန်ကြီးထိပ် ကို တေ့ကာ ဒိဋ္ဌိသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

“အမလေး . အင့် . မျိုး .. မျိုးရယ် တင်း”

ဆရာမ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးများ စင်း၍ ကျသွား စဉ်မှာပင်ဇေယျာမျိုးကလည်း သူ၏ ရင်တွင်းမှ ရမက်စိတ် များကိုဖွင့်ထုတ်လျှက် အားပါးတရ ဆောင့်ကာလှီးလေ တော့သည်။

ဆရာမသန်းသန်းရီ၏ ခါးလေးမှာလည်း ကော့၍ ကော့၍ တက်နေရင်းက သူမ၏ ပြူးပွေးသော အသားဆိုင် လေးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်၍နေလေတော့သည်။ သူမ

၏ စောက်ပတ်ဝမှ စောက်ရည်လေးများသည်လည်း အိပ်
ယာခင်းပေါ်သို့တစ်စိတ်စိတ်ကုလျက် လာခဲ့ချေပြီ။ တဖြော့ ပြေး
ဖားမလိုအားမချဖြစ်၍ လာရသော ဆရာမသည် ဇေယျာ
မျိုး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူမ၏ လက်လေးများက လှမ်း၍
လှမ်း၍ ဆွဲနေတော့သည်။ ဇေယျာမျိုးကလည်း သူမ၏
နှိုးဆော်လေးနှစ်လုံးကို မညှာမတာပင် ဖျစ်ညှစ်ရင်း ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းပင်ဆောင့်၍ လှီးနေတော့သည်။

“အင့် . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“မမ . . . ကောင်းလား . . . ဟင်”

“အို . . . ဟင့် . . . ကောင်း . . . ကောင်းတယ် ဟင်း”

အရသာများအိမ်စိမ့်၍လာရပြီဖြစ်သော ဇေယျာမျိုး
ကလည်း သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို သူမ၏ ပုခုံးများဆီသို့
ပြောင်း၍ဆွဲကိုင်ကာ တအားကြီး၍ ဆောင့်ကာ လှီးလိုက်စဉ်
မှာတော့ . . .

“အ . . . အမလေး . . . မိုး . . . ဖား . . . မောင်လေးရယ်”

ဟူသော တစ်ဆို့ဆို့ဖြင့် မပီမသ အသံလေးမှာ
ဆရာမ၏ ကိုယ်လုံးဖြူဖြူလေးနှင့်အတူ လူးပျံ့၍ သွားရပါ
လေတော့သည် . . . ။

*****

ပြီးပါပြီ